

rantien altsaa kun omfatter de nævnte to Banker, men saa viste det sig, „at ogsaa andre Banker baade her og i Provinsen stod paa svage Fødder... og at Mistilliden bredte sig“ — og nu kommer den gradvise Overgang til Tilstanden udenfor Loven —, saa at det for at berolige Stemningen var nødvendigt — „i Kraft af den almindelige Beføjelse til at træffe de Bestemmelser, som maatte anses for hensigtsmæssige til atter at tilvejebringe Ro og Orden paa Pengemarkedet“ —, at der maatte ske noget. Ja, det er rigtigt, men det kan kun ske indenfor Loven. Alle Foranstaltninger, der kunne anses for hensigtsmæssige „i Kraft af den almindelige Beføjelse“, skulde selvfølgelig Bankkomiteen træffe, vel at mærke: indenfor Loven, men dog vel aldrig udenfor Loven.

Men saa oplyser Finansministeren, at først var det saa galt med noget, der hedder „Laanekassen“, og saa blev det galt med to Banker, en i Nibe og en i Løgstør, og det ender med, at det ogsaa er galt i Fredericia, og saa viser det sig, at uden nogen som helst Lovhjemmel laves der noget, som har fuldstændig Karakteren af en provisorisk Lov. Vi leve i det hele i Provisoriets Guldalder, thi ogsaa Laanet til Alberti paa de 1½ Mill. er et ekstraordinært Skridt, som ellers ikke kan foretages uden Lovhjemmel og har altsaa fuldstændig Provisoriets Karakter. En anden Ting er det naturligvis, om Lovgivningsmagten anerkender det, det er en Sag for sig.

Men nu her, hvad udtaler her Ministeren? Han siger: Der var ikke Tid til at erhverve Lovhjemmel. Dette kan ikke være rigtigt; men det er forstaaeligt, at den højtærede Minister ikke har Begreb om, med hvilken Hurtighed vi kunne arbejde her i Rigsdagen. Ikke alene blev Hovedloven vedtagen i Løbet af 3 Dage, men der gives, saa vidt jeg ved, i vor Forretningsorden Ventiler, ved hvilke det er muligt i Løbet af 3 Timer at lave en saadan Lov. Men et saadant Hastværk var vel endda paa ingen Maade nødvendigt.

Det viser sig altsaa, at medens Bankkomiteen har Lovhjemmel eller Bemyndigelse i Henhold til den Lov, vi her have vedtaget, med Hensyn til de to Banker, har den under sig faaet 4 Pengeinstitutioner til uden nogen som helst Lovhjemmel. Det synes efter den højtærede Ministers Tale — saaledes har jeg i alt Fald udledet det —, at det egentlig er

Bankkomiteen, der har fundet, at det vist ikke var ganske korrekt, og saa for at gardere sig selv er den gaaet til Finansministeren og har faaet den Skrivelse, som i alt Fald bringer Bankkomiteen i Salveten. Den Skrivelse have de faaet under 10. Marts, hvorved Ministeriet under Forbehold af Lovgivningsmagtens Samtykke giver Komiteen denne Bemyndigelse, efter at Tingene altsaa i Virkeligheden vare bragte i Orden forud — forud! Thi paa hvilken Maade have de faaet den? Der ved, staar der, at Finansministeren, den daværende Finansminister — det maa jo være Vilhelm Lassen —, har henvendt sig til Finansudvalget og faaet dets Godkendelse heraf. Vi ere altsaa i denne ganske mærkelige Situation, at medens Rigsdagen sidder inde, og, som sagt, med hvilken Hurtighed det skal være, kan bringe Lovforslag til Ende, gaar en Minister til Finansudvalget og bringer noget i Orden, som slet ikke vedrører Finansudvalget, men som i Virkeligheden henhører under Lovgivningsmagten. Dermed er den Ting i Orden, og indtil Ministerens Tale foreleden var dette høje Ting ubekendt med, at en saadan Lovgivning kunne vi nu etablere her i Landet i Aaret 1908.

Der er heller ikke for Rigsdagen forelagt Spor af Lovforslag vedrørende denne Ting. Jeg tillader mig nu at stille det indtrængende Forlangende, at Finansudvalgets Protokol, inden denne Finanslovdebat gaar til Ende, kommer her til Stede i Tinget, og at Tingets Medlemmer faa Oplysning om, hvad det er for en Foranstaltning, som henhører under vor Ressort, men som er afgjort af Finansudvalget paa den Maade, som den højtærede Finansminister her har omtalt.

Saa vil jeg til Slutning gøre et Par Bemærkninger angaaende det Spørgsmaal, som man nu stadig vender tilbage til, Spørgsmaalet Alberti, og til det ærede Medlem, der var Ordfører for Reformpartiet (P. T. Nielsen), og som i Gaar fremkom med forskellige politiske Udtalelser overfor Højre. Disse sidste vil jeg nu ganske lade ligge. Det forekommer mig, selv om der er et selvstændigt Venstre, at det ikke baader det at afgrænse sig paa en saadan Maade, at man nødvendigvis skal føre Kamp og æske til Kamp med Front til alle Sider. Det forekommer mig, at Situationen ikke passer dertil. Men det maa det ærede Medlem og hans Meningsfæller naturligvis selv afgøre. Men i Anledning af, at det ærede Medlem ogsaa var inde paa Alberti-Affæren og bragte Spørgsmaalet Peter Holm frem i denne Forbin-